

שמעו לי: אסור לדמם

מה עשו לשושנן

הראיתם את צבעי בדהיתם?
הראיתם את סנפירי הרופפים
נוהים אל ליצנות הים?

אל תאמרו, מסכן השושנן.
שמעו לי: אסור לדמם,
אסור לשורר על הדם.

ולא – ילקדו גפי קרסים את לשונכם,
יתפחו ויתזו מלים טפילות
על רצפת פיהם המנצל.

מלים כמו עינים זרות, כניות,
אורחות המזנקות מחלל.
אל תקשיבו לקולם הינוק
של אמני האמונה, אל תאמרו,
השושנן האמלל.

הראיתם את לשוני הבדלית,
הראיתם את לשוני השבויה?
הראיתם איך נשרה מגדלתה והפכה
מרצע, אקדח תותב,
סרטן אכזב, תקנה?

קיצור תולדות

אז איפה הייתי,
רב הזמן הסתובבתי כלידה
שראתה בטבח שבטה
ומצאה מחסה בביתו
של המנהיג הלבן.

זכרתי את הפליאה
על מקשת האיברים
שהכו ודקרו ועקרו,
מכחה של פקדה.

היו לי שאלות,
רציתי להתגלות,
שמישהו ימשיך
את רגלי מן הקור
ויבקש לקרא את שירי.

אבל כלם נשרקו אל רבועי האור,
ובלילות הייתי רקדנית בסד,
פסלת של נוצות ברוח.

את תולדות העולם ונחתי בגיל האבן,
וכשחזרתי קפצתי מתקופה לתקופה
כמו מחזור מבסם, החלפתי
קדושים כמו גרבים.

בכל ארוע היסטורי גדול מצאתי
סכסוכי שכנים ופורנו דת.
נשים נשקו לעכוזו של השטן
והתחככו בצלמו של המושיע.

כֶּן אוֹ כֶּן שָׁרְפוּ אוֹתָן. יִכְלֹתִי לְהַרְיֵחַ
אֶת הָעֵשֶׁן, אֶת חֲתִימַת הַמֶּרְדָּךְ,
אֶת נְשִׁיפוֹת הָאֵין אוֹנִים,
אֶת בְּרִיחַת הַשֶּׁתָּן.

הַזְכְּרוֹן אֵלִים מִן הַחוּשִׁים
וְהָדָם אֵינוֹ נִסְפָּג בְּאֵוִיר הַמִּפְטָם.
מָה הִיָּה לוֹ לַעֲוֹלָם לְהַכְחִיד דִּינוֹזָאוּרִים בְּכַפּוֹר
וּלְחַמֵּם בְּנֵי אָדָם.

בְּכָל יוֹם־הֶלֶדֶת נִשְׁאֲתִי שְׁמִשׁוֹת
עַל כַּפֵּית אֱלוֹמִינִיּוֹם.
פְּזֹרְתִי יְרֻחִים עַל פְּרָצוּפֵי יְלָדִים
שֶׁחִפְּשׁוּ סִכְרִיּוֹת.

שְׁאֲלֹתִי: מָה הַפֶּשֶׁר? עֲנִיתִי:
הַחֲלָל אֵינוֹ רוֹצֶה לְהִמָּצֵא,
גַּם הַכּוֹכָבִים אֵינָם, רַק כְּדוֹר הָאָרֶץ
מִקְשָׁקֶשׁ בְּמַעוֹתָיו.

בְּדִיאֲלִיזָה, אֲצֵל אֲמִי, פִּגְשָׁתִּי אֲנָשִׁי בְּרוֹנְזָה
שֶׁחִפְּשׁוּ אֶרֶץ עוֹץ
וְחָלְמוּ עַל אֲבִטִּיחַ וּגְלִידָה.
חֲלָקָם מֵתוּ מֵאֲכִילָה מְפֹרָזֶת,
הִיא מְצַצָה קֶרֶח.

גַּם אֲצֵל אָבִי פָּרְחוּ כָלָם מִן הַמַּעֲזִים,
מְפִיחִים כָּמוֹ צִפּוּרִים שֶׁהִחְרָדוּ מִשׁוֹכֵן אֵשׁ,
הַתְּעוֹפְפוּ מֵהַתְּעֵלָה אֶל הַשָּׁמַיִם
בְּכַנְפֵי בִזְלָת וּבִפְיָהֶם פִּלְדָּה –
הַפְּקָרְנוּ.

אֲבָל הַדִּין נָתַן, סְדוֹר וְלִבָּן כָּמוֹ דָּגָל הָאוֹטָם
אֶת פִּיּוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל אֲרוֹן הַקְּבוּרָה.
הוֹרִי נְחֹלְצוֹ וְאֲנִי מִיִּבְבֶּת.
הַשְׁקֵט יָפָה לִּי, הָרַעַשׁ נוֹרָא.

אִשָּׁה בְּגִילִי צְרִיכָה לְשׁוֹק אֶת הָעוֹלָם לִילְדִיָּה,
לִהְיוֹת מַעֲשִׂית וְזִהְיָה.

כְּשֶׁנּוֹלַד בְּכוֹרֵי הַפְּקֻדָּתִי אֶת נְדוּדֵי נַפְשִׁי
בְּחֻלְקוֹ הַקָּטוֹם שֶׁל הַיָּרֵחַ, נִגְסָתִי בְּצִדּוֹ הָאֶפֶל
עַת חֲלַצְתִּי אֶת אָחִיו
מֵרִצְפַּת הָאֲגֹן.

נִגְסָתִי וְהִינְקָתִי עַד נוֹתֵר רַק אֹר אוֹר אֹקֵינִי,
אוֹר פְּנִינִי, אוֹר שֶׁל אָם.
הִנֵּה אָנִי, נוֹעֲצַת רַגְלֵי טוֹטֵם.
הִנֵּה אָנִי, מִתְחִילָה שִׁבְט.

פְּלוּבְדִּיב

כְּשֶׁהִגַּעְנוּ לָעִיר נַעֲלָמוּ כָּלָם.
לֹא מִצָּאנוּ אֶלָּא
מְזֻרְקוֹת חֲרִבוֹת
וּלְטָאוֹת.

הַלְטָאוֹת
הַיְשִׁימוֹנִיּוֹת הָיוּ סוֹכְנוֹת הַחֶרֶשׁ.
בְּרִכּוֹת אֶקְסֶפְרִס הִסְעוּ עֵינִים
מִסּוֹת בְּבִרְדָּסִי עֲפַעְפִּים.

מוֹבֵן שֶׁחֲשַׁבְנוּ עַל הַזְּנוּבוֹת.

הַזְּנוּבוֹת
כְּשֶׁכָּשׁוּ בְּכָל מָקוֹם,
עַל קִירוֹת הַדּוּמִינוֹ שֶׁל מַפְעָלִים
לִיצוֹר עוֹפְרָת, שֶׁנִּדְחָפוּ
מֵעִיר בִּירָה אֶל עִיר מִסְחָר וְלֹא מִצָּאוּ,
לֹא הַזְּנוּבוֹת וְלֹא הַקִּירוֹת, פְּנִדְקָאִית.

הקירות

לא הוֹתִירוּ רְשׁוּמָם עַל שִׁטּוּיָנוּ,
רק הִלְטָאוֹת הַקּוֹסְמוֹת,
שִׁידְעוּ לְהִתְנַתֵּק מִזִּנְבִּי,
בְּגִגּוֹד לְרַעְפִּים וְלָנוּ.

הרעפים

הִיו שְׂרוּפִים אוֹ שְׁבוּרִים,
קְצוּצֵי חֶרֶס,
וּשְׂאֵלָה אַחַת עַל פְּנִיהֶם:
הֵאֵם רָאִתָּה אוֹתָם הָאִשָּׁה
שֶׁהִכְרִיחָה אֶת הַשַּׁעַר.

האשה

הִזְאֵת, שְׂרָאשָׁה
חֲרוּט וּפְנִיָּה
צָרוֹת וְעֵינִיָּה
מְלַכְסָנוֹת וּפִיָּה
רָחֵב וּלְשׁוֹנָה
כְּחֵלָה, לְקֶתֶה
בְּקִדְחַת הַטִּיחַ
וְהִיתָה מְנַפַּחַת בְּאֵיּוֹם אֶת שִׁקְיָה עוֹרָה
וּמִצְלִיפָה בְּלִשׁוֹנָה עַל זְוִיּוֹת הָאֶרֶבָּה
הַמְשַׁקִּיפָה אֶל הַשַּׁעַר,
מִי בָּא?
מִי בָּא?

השער

שִׁקְדָה עַל עֵמָדוֹ.
בֵּין תַּלְתְּלֵי הַגֶּרְפִּיטִי שֶׁרַחֲפוּ סְבִיבוֹ בְּמַחְאָה,
הוּא הִתְרַגַּשׁ לְקִרְאָת בּוֹאָה
שֶׁל הָאִיגוּאָנָה.

פורענות

נולדנו אל תנועת הסיבוב:
תעלת הלדה, גלגלי העגלה, הנדודות,
ההפתעה.

טבענו לא הותר לנו ברה. דבקנו בכדור
החג על קוריו, גדשנו את גבו
כגורי עכבישה.

אח, ההתמכרות לתחושת הנשיאה,
לקור המתלקח בבטן הרכה,
אח, התנופה המדמה!

יכלנו להצמד ככה כל החיים,
בין התנחלות טפילית
לנדידה, לולי אותה יד שהכתה בדבשת
השחרה, הרוחשת, וכפתה עלינו
גלות.

והלכנו, רמשנו, פרוקים, בודדים,
מחרחרי קורים,
אבודים בקירות.

ולא היה לנו ערסל ולא כנפים,
רק ארס רפה ושמונה עינים
לראות.